

vecellesenâük

fanzin

sayı:4

-artık ölülerimizi gömme zamanı geldi!

ve celle senâük yalnızca cenaze namazlarında okunur.

pin kodları üç defa yanlış girilmiş sim kartları yağdırdı tanrı geçen gün. düşüp kullanılamaz hale gelen robotlar için belediye tazminat ödeyecek. kimse hapse girmeyecek. çünkü robotlar ölmez. robotlar kan kaybetmez. sadece kullanılamaz hale gelir. ama insan ölür! kan kaybeder. ve kullanılamaz hale gelir. robotlarla insanlar arasındaki tek fark benim. heyecanımı, şifresini unuttuğum sosyal medya hesaplarıyla yitirdim. şöyle ki: eğer facebooka girip ismimi ve soy ismimi doğru yazarsanız (sessiz harfler büyük) çıkan ilk profile tıklayınca ergenlik fotoğrafımı görebilirsiniz. utanırsınız. ben ailesiz doğan tek ergenim. asi bir robot olmam için önce çocuk olmam gerekiyordu. çocuk olmam için önce uslu durmam ve uslu durmam için de annemin bana televizyon karşısında sonsuza kadar oturmam için izin vermesi gerekiyordu. öfkemi, sürekli reklam arası veren dizilerde kaybettim. robotlarla benim aramdaki tek fark garanti belgesiydi.

pin kodunuzu üç defa yanlış girerseniz tanrı kızar. wifi şifreleriniz dokuz karakterden fazla ve büyük harfler olursa tanrı kızar. telefonunuz şarjdayken ona yaklaşırsanız tanrı kızar. bunların hepsi kutsal kitapta yazar. siz tanrıyı kızdırırsanız tanrı yazar. "robotlara zulüm edenlere..." diye başlar ceza hukuku. "erişim engeli!" der tanrı, "erişim engeline uğrayanların vay haline." benim insanlardan tek farkım robotlardı.

inancımı bir robotun delirmesiyle kaybettim.

şeytan, tanrının wifi şifresini çalmış esprisine ben hiç gülmedim.

bence dualarımızı modem olmadan da yapabilmeliyiz. babam, robot olan evde tanrı varmış gibi davranın derdi. internet olmayan eve melekler girmez derdi. neredeydin bu saate kadar derdi. sen karışma derdi. sus derdi. ve annem kullanılamaz hale gelirdi. babamla benim aramdaki tek fark annemdi. tanrım diye ağladım, erişim engeli linkini babama da atar mısın?

-şebeke dört diş çekiyor tanrım, lütfen, peygamber olmak istiyorum!

recep'in gözyaşları/

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

"evvvveet sevgili izleyiciler! öleceksen gel programının yılbaşı özel bölümüne hepiniz hoş geldiniiiiiiiiiiz!" (sunucu büyük bir enerjiyle sahnenin ortasına dalar ve alkış tufanı kopar.)

"bugüne kadar dünyanın dört bir yanındaki acıları yatak odalarınıza kadar taşıyan bizler, bu gece öyle bir şey hazırladık ki... -tanrım! bu sırrı saklamak gerçekten çok güç.- bu gece öyle bir şeye tanıklık edeceksiniz ki ölen ve henüz doğmayan zavallılara hiç acımadığınız kadar acıyacaksınız. e tabii bizi seyretmeyenlerin ne kadar zavallı olduğunu söylememe gerek yok." (sunucuyla birlikte tüm seyirciler kahkaha atar.)

"hazır mısınız?"

(bütün seyirciler bir ağızdan):

"evveeeeeeeet!"

"yeni yıl için geri sayım yapılırken uzay'da canlı yayınımız başlayacak! evet yanlış duymadınız! uzay'da ölecek olan ilk insana merhaba diyeceğiz! nasıl, dudaklarınız uçukladı mı? iliklerimize kadar acıyı hissedeceğiz bu gece. ancak ondan önce bir reklam arasına gidiyoruz şimdi."

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

-bilmem kaç bin yıl sonra kazılarda kemiklerimize ulaşan arkeologlar iliklerimize kadar hissettiğimiz acıları kayıtlara geçmeyecek. bunun için insan lanet edebilir mi? etmeli! azrailin nefes sıcaklığına ulaşan insanın ensesi artık barkodlar taşır. boğazladığı hayvanları çatallarla çiğneyen insan ne zaman bir ölüyü kucaklayacak? "ölme! eğer ölürsen sana satacağımız şey sadece bir tabut ve bir kefen olur..."-

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

"evvet sevgili izleyenler ve stüdyomuzda bulunan değerli misafirler. tarihe şahitlik etmeye hazır mısınız? eğer değilseniz elinizi çabuk tutun, çünkü artık dakikalar kaldı!"

-bu, recep'in hikayesi... sadece yemeyi içmeyi bilen recep'in... düşünmeyen, küfreden, koşan, duran, ağlamayan ama gülmeyen de recep'in hikayesi.-

"...sekiiiiiz, yediiii, altıııı, beeeeeeeeş, döööööört, üüüüüüüüç, ikiiiiii, biiiiirrrrr!"

"şimdi canlı yayınımız uzaydan, kaldığı yerden devam ediyor. evet cristoper, artık sendeyiz."

"iyi geceler jerry ve bizi izleyen sevgili seyirciler, hepinize mutlu yıllar diliyorum. bu gece *uzay'da ölen ilk insan* isimli özel yayınımız çerçevesinde burada bulunmaktan ben ve ekipteki diğer arkadaşlarım gururlu olmakla birlikte fazlasıyla heyecanlı olduğumuzu da belirtmek isterim. evet. ilkel kabilelerden kayapo kabilesine ait olan recep, bu gece bizimle sohbet edecek. ona sizlerin de merak ettiği soruları soracağız. ve sonrasında onu uzay boşluğuna salacağız. 113 kamerayla an be an kayıta olup tüm detaylarıyla sizlere o acıyı yaşatmaya, aktarmaya çalışacağız. heyecanınızı buradan görebildiğim için daha fazla uzatmak istemiyorum. artık recep'i uyandırıp ona merhaba diyelim."

-yaşayanların hayatta olduğunun tek kanıtı ölümler değil mi? eğer etleriniz çürümüyorsa ölmediğiniz için değil; gömülmediğiniz için. ölümler ile diriler arasındaki tek fark: biri toprağın altına, biri üstüne gömülür. -

recep hiçbir soruya yanıt vermedi. gerçek adını sordular: bağırdı. neler hissettiğini sordular: ağladı. lütfen sus dediler: bağırdı. korkuyor musun dediler: ağladı. recep dediler, ismini sevdin mi?: bağırdı. ve nihayet oksijensizliğe boğuldu. önce ciğerleri temizlendi sonra patladı.

hangi kara delik yuttu seni? medeniyet dedi recep. sesi dağıldı boşlukta. hıçkırıkların gürültüsünden duyulmadı. ilk defa ağlayan recep'in gözyaşları hiçbir hayvan kadar öfkeli ve hiçbir tanrı kadar kırgın değemezdü dünyaya. tükenen ya da tüketilebilen her şey satılabilenindendi. oksijeni bedava soluyorsak yaşamamız daha pahalı olduğu için değil mi? "ölme! eğer ölürsen sana satacağımız şey sadece bir tabut ve bir kefen olur..."

"evet sevgili seyirciler! öleceksen gel programının bu haftalık bölümünün de sonuna geldik. bir sonraki hafta mezbaha canlı yayınımla tekrar karşınızda olacağız. mutlu yıllar."

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

TIIM TIIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM-TIM TIRIRIM

van gogh'un küpeleri/

bileklerimin oksijen aralığından boşalan kan bir kadının kasıklarına damlıyor:

korkma! doğmayacaksın yavrum.

dizkapaklarından cennetine doğru akan annenin, saçlarını yolup cehennemine köprüler, hamamlar, kervansaraylar kuracağım. ciğerlerin nikotin kokarken oksijenin acılığına alıştırmayacağım:

ölme diye doğmayacaksın!

doğma diye öleceğim kızım. saçların tutuşmayacak kıvamda. kerpeten, tırnaklarını tutmayacak kadar büyük. hangi delilik seni yaşatmaya yeter? hangi kadın seni benden koparacak kadar vahşi? sana merhameti öğretmeyeceğim. annenin gırtlığını keserken ağlamana dayanamam:

senin annen benim oğlum.

bir jiletlik yer açtığım damarlarımdan fışkıran kanın ahenksiz çırpınışları beni müzikten soğutan son ses olmamalıydı. ırkçılıktan nasibini almış bütün zenciler yapmalı bunu. bana boğazı kesilmiş matador taklidi yapsana! dilimin altında hamamböcekleri gezdirdiğim zamanlardan çok sonrası da değil üstelik. antenlerinle dişlerimin arasındaki pirinçleri ayıklamasını öğreteceğim sana yavrum. yine de jileti ustaca kullanan ellerim bir kadının memelerini okşamaya varmıyor. aman tanrım! bir körün rüyasını görüyorum. kalabalık güldüğüme kızma oğul, birçok kez yalnızların loş mastürbasyonu ile orgazm oldum ben:

"hasta olduğun için değil; doğduğun için öleceksin"

kulağını kesen van gogh'un müzisyen olmadığı gerçeği beni o kadar sinirlendiriyor ki bütün buğday tarlalarına ve kargaların üstüne işeyebilirim. bileklerini yarıp son resmini yapan ressam ben olabilirdim, eğer bütün tuvaler sidik kokmasaydı. hiçbir komünist sol anahtarından fazlasını hak etmez diyen bir devrim marşı işitiyorum şimdilerde. beynimin hangi lobundaki piç ergenliğe giriyor? ancak benim çocukluğumun hala iltihaplanmamış bir sivilceden farksız olduğunu söyleyen annemdi. kesmen gereken bir kulaktan fazlasıydı gogh:

ikimizin de birbirine tahammülü yok.

ya bir gün ben kendimi öldüreceğim

ya da bir gün kendim beni.

teninde delil bırakmamak için parmak uçlarımı kazıyorum. oysa ben sakallarımı tıraşladığım ilk permatikle, enine, kaşınan bileklerimi kaşıyordum. ağızma küfür bulaşmasın diye küpelerinden öpüyorum kızım, doğma. geride tek bir delil bırakmamak için bütün derisini yüzdüğüm anneni üzme olur mu? daha kırık cam parçaları avuçlayıp duvarları yumruklayacak kadar büyüyeceksin:

senin baban benim kızım.

tek zaferi ölüm olan komutanın mağlubiyeti - I/

bana tek zaferi ölüm olan bir komutanın
mağlubiyetini ağlatma!

sevgilim,

göğsünü toprağa görüyorum...

diyelim ki bir gün

cenazem kapının önüne gelirse:

sakın halı terliklerinle sokağa çıkma!

anlarsan yanakların çamur olur.

ve ellerim benim,

kana bunalır.

beni de anlatma şimdi!

nasıl?

beğendin mi adem kıyafetlerimi?

biraz ben şimdi,

toprağa utaniyorum.

ve sen sevgilim,

o kadar mutsuz bakma

neredeyse bu

umutsuzluğa değıyor.

belki sen hiç

çocuk olmamış gibisin biraz.

halının kırmızı deseninden yol yapmamış gibi.

oysa annem

ne zaman balkondan halı çırpacak olsa

çocukluğum kayıp düşecek diye

ödüm kopuyor benim.

sürekli bir yerlerden
bir şeyler ezberleyip geliyoruz.
senin bir ara göğsünde
iyileşmeyen bir parmağın izi vardı.
oysa benim
şimdi bile
kalbim kan içinde.
kıзма sevgilim,
bilimsel konuşuyorum.

sırf çay bardakları sararmasın diye
bileklerimde söndürdüğün izmaritleri
seçiyorum şimdi damarlarımdan.
bu, sevmenin en ilkel hali.
hadi!
tırnaklarını kasıklarına sapla.

demli kadehte açık çay/

evvel zamanlardan bir zaman içinde,
kalbur samanının en kamburluğunda:
ıkageldi.

azrail bile umudunu kesmişken benden
moe dedim ben ona,
onunda hiçbir ümidi yoktu benden.

öyle çirkindi ki:
ben çok şanslı sayılmazdım yinede.

-şiiir gibi gülüyordu.-

derken
elinde bir kitapla nietzsche geldi.

o, "kadın!" diyordu, "kadınlar!"

sonra çırılçıplak emma...

-şiiir gibi gülüyordu.-

sonra nâzım

derken attila.

süreya çıktı aniden:

iki dize sırtında.

asası elinde musa'nın,
-o şehvetle inliyordu.-
meryem'in namusu ayaklar altında.

moe
küfürleriyle çıldırtıyordu
tanrıyı.
o küfrediyordu
yer-gök isyan!
o,
bi'an gülecek olsun:
mevsimlerden bahar.
öyle ki
yan masadaki bütün güzel kadınlar
çatlıyordu hasetinden.
sonra bütün karabulutlar masamıza indi.
afitap bir sandalye çekti masamıza,
ısıtıyordu saçlarıyla şarabımızı.
ay dikildi tepemize.
bütün yıldızlar hatta
misafirperver kesiliverdiler.

sonra...
sonra o da geldi.
sonra, gittiler.
boş kadehi kaldı.
bir de bomboş ben kaldım masada.
bir ben kaldım benden içeri
bir yunus emre,
bir de eros.
elinde ucu kanlı oklarıyla.

"dinleyin ey vakti duymak doruđuna varanlar
falları grafiklerde bakılanlar siz de işitin..
külden martı doğuran odalıklar
ve kahyalar
kara pıhtılarıyla damgalanmış veznelerde dili
řehvetsiz çilingirler, yaltak çerçiler
celepler ki sıvışık, natırlar ki nadan
ey hayat rengini sazendelik sanan
yırtlaz kalabalık!
dinleyin bendeki kırgın ikindiye,
hepiniz kulak verin."

-ismet özel

geri dönüş:

mail: vecellesenauk@hotmail.com

tweet: [@vecellesenaukf](https://twitter.com/vecellesenaukf)

yeniden filizlenmiř
zehirli ottu insanın tarihi...
asit yaęmurlarıyla büyüyen,
meteorlarla budanan
bir ağaç oldu sonra
ne tek ne de hür,
ama bir orman gibi hep
kalabalıkçasına.